

„Аз имах тая зима, продължи мравката, пжлен хамбар; и когато настана пролет, пак ми оставаше доста, за да мога да чакам, докато узреят житата. Аз бях натрупала своето имане в една добре скрита дупка, която смятах за здраво сжградена; освен туй тя беше близо до вадичката, кждето можех да ходя да пия вода лесно и без умора. Но ето че тая сутрин вадичката внезапно нарастна, и водата преля бреговете ѝ и отнесе моя хамбар и мал-

кото житце, що бе останало в него; така щото, сега вече аз нямам нищо и от тая сутрин нищо не сжм турила в устата си. И ето сега, макар и с болка на сжрдцето, аз дойдох да потропам на вашата порта; казват, че сте тжй добжр, тжй сжстрадателен . . . Аз помислих, че вие не ще откажете да ми помогнете, вжпреки . . .

„Вжпреки . . . ?“ — попита шурецжт.

„Вжпреки“, пое мравката, посрамена страшно, с очи обляни в сжлзи, . . . „вжпреки приема, що ви направих тая зима!“

Шурецжт сега разбра. Той не бе сжнувал.

Бяха го наистина изпждили; той е заспал под снега; но неговия сжн не бе траял само една нощ, а цяла зима. Той се бе сжбуждил едва на пролетта. И като отгадѝ сега всичко, той поблагодари тихичко на Бога, който е наредил тжй, че шурците да не умираат под снега, за да могат да вжзпяват цветята и жжтвите!

„Ох!“ рече тогаз мравката, като не разбираше неговото мжлчание, „не се безпокойте, аз ще ви платя . . .“

Тук шурецжт се засмя. Това бяха, спомни си той сега, неговите собствени думи, които той бе казал на тая, която го бе натирила от портата, умиращ от глад и студ, и която, по един справедлив обрат на земните работи — идеше сега при него, прогонена навярно от всички; защото, макар да я наричаха работница, знаяха, че е скжперница и саможивка. Завиждаха ѝ, може би, но не я обичаха.

„Дето ще каже, вие ми отказвате?“ запита мравката, като видя че оня не отговаря. „Вие искате да си отмжстите?“

„Да“, рече шурецжт, който слезе долу, улови я за ржката и я поведе кжм дома си. „И ето как. Земете всичко, що ви трябва. Вие сте гладни; аз ще разделя с вас това, което имам; и сметката ни е свжршена. Тук ние трябва да си помагаме един на друг, защото всеки има да изпжлня едно предназначение; и вие виждате сега добре, че моите песни не сж били сжвсем безполезни, защото, благодарение на тях, вие сега можете да повечеряте.“

И това беше всичкото отмжщение на шуреца.

IV

И когато мравката си отиваше, нахранена както трябва, тя обсипа шуреца с благодарности и обещания. „Вие можете“, прибави тя, [„да похлопате без страх на портата ми, кога настжпи зимата. Моя дом ще бжде ваш дом“.

„Благодаря“, отвжрна шурецжт. „Но урокжт ме научи. Аз знаях сега от опит, че като пее човек много през лятото, рискува да танцува през зимата“.

От френски: Г. П.